



בעלון נעסוק בתוכן שיעור 536 שנערך ביום ב' ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בשעה 19:00, במדרשת "ברינה יקצור", בנשיאות מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל.

עלון מס' 422 שנה ט' העלון מוקדש לע"נ מרת סבתי שמחה בת סרח [י"ד תמוז] ו' תמוז תשע"ט

999 תשפ"א

### בלק - תוכן ענייני הפרשה

- א. בלק מלך מואב מפחד מעם ישראל, שניצחו את סיחון ועוג ושוכנים כעת סמוך לגבולו, וקורא לבלעם בן בעור לקללם.
- ב. בלעם מבקש רשות מה' ללכת והקב"ה אומר לו, שלא יקללם ושלא יברכם, וכשקראו שליחי בלק לבלעם שנית, הרשה ה' לבלעם ללכת למואב ולדבר אך ורק כפי דברי ה' (כב, ח-כ).
- ג. האתון שעליה בלעם רוכב, רואה מלאך ומשנה מהדרך. בלעם מכה בה והאתון מוכיחה אותו, דו-שיח בין האתון לבלעם. לאחר מכן 'נפקחו' עיני בלעם וגם הוא ראה את המלאך, שהתרה בו שנית, להגיד לבלק אך ורק את שה' יאמר.
- ד. מפגש בלק עם בלעם (כב, לו-מא).
- ה. בלעם מצוה ב-3 מקומות על בניית 7 מזבחות ועל הקרבת - 14 קרבנות לה' (סה"כ 42 קרבנות) ומנסה לקלל את ישראל בכל אחד מהמקומות. והקב"ה הופך את הקללה לברכה. בלק כועס על ברכותיו של בלעם, ואז בלעם מתנבא על גדולת ישראל לעתיד לבוא, ושישראל יכבשו (לעתיד) את כל העולם ויבוא משיח (כג, א-ל: כד, א-כה).
- ו. במקום לקלל, מציע בלעם לבלק, להחטיא את עם ישראל להצמד ל'בעל פעור', ומצליח להחטיא את עם ישראל בעבודה זרה ובגלוי עריות (כה, א-ד).
- ז. כתוצאה מכך, פורצת מגפה בעם, בה מתים עשרים וארבעה אלף איש. פינחס בן אלעזר הכהן, הורג (תוך כדי שרשרת ניסים), את נשיא שבט שמעון יחד עם בתו של בלק מלך מואב (כזי בת צור), והמגפה נעצרה (כה, ה-ט).

### "לא תאר את העם פי ברוך הוא" (כב, יב)

על דברי התוספות (בברכות ז' ד"ה שאלמלי), לגבי "וכמה זעמו? רגע": "ואם תאמר מה יכול לומר בשעת רגע? ויש לומר: כלם!" ובתוספות (עבודה זרה ד: ד"ה רגע) הוסיפו יותר: "ואם תאמר מה היה יכול לומר בשעה מועטת כזאת? ויש לומר היה אומר "כלם" והקב"ה הפכו ואמר "מלך" כדכתיב ותרועת מלך בו". ואפשר לומר הכוונה שענינו של מאמר חז"ל זה בעבודת ה' הוא ג' שליטים ישנם באדם, המח הלב והכבד (זוהר ח"ב עמ' קנג). ורצה בלעם לומר "כלם" וכוונתו היתה להזיק חלילה לישראל בעבודתם ברוחניות היינו שיהא הכבד הראשון והקובע והשליט העיקרי, שישלוט על הלב, והלב ישלוט על המוח, כסדר האותיות "כלם", ר"ת כבד לב מח. אבל הקב"ה הפר את עצתו, ויהפך מ"כלם" ל"מלך". כדכתיב שם ותרועת "מלך" בו. "מלך" ר"ת מח לב כבד, שיהא המח שליט על הלב והלב יהא שליט על הכבד, וזה כל האדם בעבודת הבורא יתברך, שיהא המח שליט.

[הרה"ק רבי דוד מטאלנא זצ"ל]



תמוז תשפ"א

כתוב בפרשה (כב, יח): "אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב". וידועים דברי המשנה (אבות ה, ט): "כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו - מתלמידיו של אברהם אבינו, ושלשה דברים אחרים - מתלמידיו של בלעם הרשע. עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה - מתלמידיו של אברהם אבינו, עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה - מתלמידיו של בלעם הרשע".

נפגשים לפעמים באדם מבוגר זקן, ואחד הנוכחים לוחש - "הוא תלמיד של הרבי הזקן מגור", "הוא היה תלמיד של ה'בן איש חי', וזה של ה'חפץ חיים', ממש כך!... הוא צאצא של הרב הזה, ועוד כהנה דוגמאות למכביר.

כולם יוצאים מגדרם מרוב התפעלות! דרש רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל: זכורני שהציעו לי פעם ללמוד בחברותא עם אדם פלוני, תלמיד של ה'חפץ חיים" זצ"ל. אה, כמה שמחתי אז על ההצעה!... וכאן במשנה, בדברי חז"ל הקדושים אין מליצות, והם אומרים ומכריזים כי כל אחד מאתנו יכול להיות תלמיד של אברהם אבינו! פחד נורא! בילדותי התפללתי בבית הכנסת 'לדרמן'. התפלל אתנו יהודי זקן וצדיק, קראו לו רבי אליהו וינר זצוק"ל, הוא היה השווער (חותן) של הגאון רבי גדליה נדל זצ"ל. יהודי זקן. ותמיד היו מצביעים עליו לאמר: "הוא למד אצל ה'חפץ חיים"! ובאמת הוא היה שופך פנינים מה'חפץ חיים".

אם כך הם פני הדברים איך אפשר להיות "מתלמידיו של אברהם אבינו ע"ה"? היעלה על הדעת להיות תלמיד של אברהם אבינו ע"ה?!

הזהר הקדוש אומר: "האבות הן הן המרכבה". באחד המקומות: "הנח להם לאבות העולם לית אינון בר אינשי" (הם אינם כשאר בני האדם). והרבי רבי שלום שבדרון זצ"ל היה מצטט את דברי חז"ל: "אילו רצו האבות לקבוע דירתם בעליונים היו עושים" - אם היו מחליטים, ברגע אחד היו מחליפים דירה מכאן לשם.

והנה, לנו ולכל אחד יש אפשרות להיות תלמיד של אברהם אבינו, השאלה כיצד? וזאת עונה המשנה שהזכרנו: "כל מי שיש בו שלושה דברים הללו, הרי הוא מתלמידיו של אברהם אבינו".

בפרוש רבנו יונה על המשנה, הוא מדייק את לשון המשנה ומבאר, כי המשנה מאריכה וכופלת, כדי לחדד את ההבנה ולהדגיש לנו כי בל נטעה לחשוב שקיימים עוד דברים מלבד שלושה דברים הללו! לא, כל השלמויות האחרות של אברהם אבינו ומעלותיו לרבי רבבות של מעלות נשגבות, מקורם בג' דברים אלו: "עין טובה, רוח נמוכה ונפש שפלה" - הם שורש כל המעלות הטובות שבעולם. וכן להפך בבלעם. מבהיל ומרעיד, בהן טמון כל הטוב והרע.

רצוי לדעת שלא רק צריך לדבר וללמוד ולשנון את המשנה ואת דברי רבותינו אלא צריך לעשות - הלכה למעשה. הבה נראה מה הכוונה "עין טובה". בעברית ישנה מילה "מפרגן" - לפרגן לשני. זה הפשטות לכאורה. ברש"י במשנה כתוב מעט אחרת: "עין טובה - אין לו קנאה על חברו, וחביב עליו כבוד חברו ככבודו". וזו גם כוונת המשנה באבות (ב, יג): "יהי כבוד חברך חביב עליך כשליך", או "מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך". אומר הרמב"ם (פרק ו' מהלכות דעות הלכה ג): מצוה על כל אדם לאהוב כל אחד ואחד מישראל כגופו, שנאמר, "ואהבת לרעך כמוך", ויכבד את חברו, כמו שהוא רוצה בכבוד עצמו, וישמע החכם ויוסיף לקח.

"אילו היית יודע מה עובר לי בראש, לא היית כל כך מתרגש", חשב לעצמו וואלרי, אך לא אמר כלום. הוא היה אמנם חמדן גדול, אבל פחד לעבור על החוק.

חלפו שלושה חודשים, ובאחד הימים נכנס וואלרי שוב לשוק כדי לקנות פירות. הוא התקדם לכיוון הדוכן של האיש שממנו קנה בפעם הקודמת והופתע לגלות התקהלות סביב החנות. הוא נדחק בין המתקהלים וניסה לברר את המתרחש. עד מהרה התברר לו מה קרה...

הזקן בעל הדוכן, איבד לפני יומיים את הכרתו בעודו שוקל פירות ללקוחותיו, וכעבור שעות ספורות מת בבית החולים. בניו התאבלו עליו וקברו אותו, ומאחר שהתגוררו במרחק גדול, הם לא רצו למלא את מקומו כירקנים בשוק והחליטו למכור את תכולת החנות קהל האנשים שהתאסף סביב הדוכן הורכב מתגרנים מקומיים ועוברים ושבים, הם התגודדו סביב הדוכן בעוד הבנים מוכרים את המשקל של החנות, הכיסא, שעון קיר, קופה, ועוד פריטים - רובם ישנים ומעלים אבק כמו עוד הרבה חפצים שמסתובבים בדוכנים ישנים של שוק פתוח.

לבו של וואלרי החל להלום בעוצמה, הוא הבין כי שעתו הגדולה הגיעה. הזקן סיפר לו אז, שאיש בעולם לא יודע על המטמון שנמצא בתוך כלי העבודה, ומאחר שמת פתאום, לא הספיק לגלות לבניו אודות הרכוש הרב שנמצא בחנות. וואלרי פנה אל אחד הבנים ואמר: "שלום אני סנדלר, ואני זקוק לכלי עבודה. אולי יש לכם במקרה?" הבן חשב לרגע ואמר: "אבא שלי היה ירקן, לא נגר ולא סנדלר".

אבל וואלרי התעקש: "אולי בכל זאת?" הבן הסכים לבדוק, וכעבור דקות ספורות חזר עם הפטיש הכבד. "הנה לך!" אמר הבן, "יש לי כאן פטיש ישן, אתה יכול לקחת אותו בפרוטות, אין לי מה לעשות אתו..." ליבו של וואלרי פעם בעוז, והוא הרגיש שחייו הולכים להשתנות. אבל למרות זאת דחף לא מוסבר גרם לו לשאול: "אני צריך גם מברג, האם יש לכם גם מברג?" הבן חזר שוב לתוך החנות, וחזר כעבור רגע עם המברג, ואתו יצא גם אחיו. "הייתי נותן לך את המברג במתנה, אבל אחי צריך אותו מכיוון שבדיוק נשבר לו המברג בבית". וואלרי כעס. הוא רצה גם את המברג שבתוכו היו כמה אלפי דולרים ואמר בזעם: "אני לא מוכן לקנות את הפטיש הישן הזה, ללא המברג", האחים משכו בכתפיהם, ואמרו: "אל תקנה, מדובר בסך הכול בכמה פרוטות..." וואלרי הרגיש שהחלום שלו מתרחק ממנו, הוא חטף את המברג מידו של האח, והוציא מספר מטבעות מכיסו: "הנה, קח תקנה מברג חדש, הרבה יותר טוב".

בשלב הזה החל האח שחפץ במברג לכעוס, ואולי גם לחשוד: "עכשיו אני לא מוכן למכור לך גם את הפטיש", אמר וניסה למשוך את הפטיש אליו בכוח. וואלרי משך את הפטיש בחזרה, וכעבור שניות ספורות של טלטלות נפל הפטיש ארצה, ותכולתו התפזרה. מאות מטבעות הזהב, הבהירו לאחים מדוע חפץ וואלרי לרכוש את כלי העבודה הישנים. ואילו וואלרי מצדו הבין היטב, שאילולי התעקשותו וחמדנותו להרוויח גם את אלפי הדולרים שבמברג, היה יכול להיות היום אדם עשיר...

בפרשת השבוע אומר בלעם לשליחי בלק כי גם "אם יתן לי בְּלֶק מְלֵא בֵּיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכַל לְעֵבֵר אֶת פִּי ה' - " - כאשר האדם חמדן, וכל רצונו הוא כסף ושוב כסף, הוא לעולם לא מסתפק במה שיש לו, והחמדנות הזו מובילה אותו לבסוף לעברי פי-פחת. אבל אם אדם מסתפק במה שיש לו, הוא יכול להרוויח בכל תחום בחיים.

[דברים טובים]

"אם יתן לי בְּלֶק מְלֵא בֵּיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכַל לְעֵבֵר אֶת פִּי ה'..." (כב, יח)

### הפטיש והמברג

וברש"י: "מְלֵא בֵּיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב" - למדנו שנפשו רחבה ומחמד ממון אחרים, אמר, ראוי לו ליתן לי כל כסף וזהב שלו.

מאות אנשים הצטופפו במעברים הצרים של השוק ההומה. 'אוף, אי אפשר לעבור כאן!' רטן וואלרי. שבסך הכול היה מעוניין לקנות פירות בשוק הסמוך לביתו. וואלרי שהרעש והצפיפות מנעו ממנו לעבור בשוק לעיתים קרובות, מצא את עצמו עומד בלית ברירה מול הדוכן, ומבקש מהמוכר שיארוז לו במהירות מספר סלסלות הכוללות תפוזים, אגסים, דובדבנים, אגוזים ושקדים קלופים.

המוכר שהיה אדם מבוגר, מיהר לספק את הבקשה והתפוזים, האגסים והדובדבנים נארזו במהירות. לאחר מכן אמר המוכר לוואלרי כי אגוזים ושקדים קלופים יש לו בתוך החנות, אך לא בכמות המבוקשת, וביקש ממנו להמתין מספר דקות עד שיקלף את האגוזים והשקדים. 'זה עניין של חמש דקות' הבטיח האיש המבוגר.

וואלרי רטן באכזבה אבל לא עמדו לפניו הרבה ברירות והוא המתין בסבלנות. עד מהרה נשמעו הלמות הקורנס - הפטיש שבאמצעותו קילף הזקן את הפירות.

'מעניין שיש עוד אנשים שעובדים בשיטות האלו, לקלף עם פטיש' חשב וואלרי לעצמו. אלא שאז הוא הבחין בנער צעיר שנראה כאילו המתין לרעש הדפיקות, הנער החל להכניס פירות במהירות אל תוך הסל שבידיו, וניסה להימלט מהמקום. וואלרי לא חשב פעמיים. הוא החל לצעוק: 'גנב! גנב!' המוכר יצא מהחנות והאנשים בסביבה החלו להתקהל סביבם, הצעיר לא הספיק להימלט.

תוך שניות ספורות הקיפו אותו אנשי השוק והוא הובל בבושת פנים אל הדוכן, שם נאלץ להחזיר את הגניבה, ולהמתין לשוטר שאסף אותו מהמקום בניידת, בעוד וואלרי מגחך לעברו בשביעות רצון.

וואלרי עצמו היה חמדן לא קטן, והסיבה לשביעות רצונו הייתה נעוצה בעיקר בחוסר היכולת שלו לראות את האחר נהנה מסחורה חינם בעוד הוא נאלץ לשלם. למעשה, אילו יכול היה, היה וואלרי בעצמו גונב מהפירות, אלא שלא היה לו אומץ לעשות זאת, וכשהבחין בגניבה מיהר להסגיר את הנער. בעל החנות מכל מקום, הודה לו נרגשות וביקש ממנו להיכנס אל החנות. 'אני רואה שאתה אדם ישר' אמר בעל החנות, 'ולכן אני רוצה לגלות לך משהו מעניין'.

הוא הרים את הפטיש ואת המברג שבהם קילף את האגוזים והשקדים, פנה אליו ואמר: "מה אתה רואה פה?" "פטיש ישן, ומברג עוד יותר ישן", ענה וואלרי.

"ממש לא", ענה האיש. "הכלים האלו שווים הון תועפות", אמר בחיוך. הוא פירק את קת העץ של הפטיש מן הברזל והראה לוואלרי כיצד מסודרים בתוכה עשרות מטבעות זהב עתיקים ששווים מאות אלפי דולרים.

"המברג שווה קצת פחות", ואז הפריד האיש בין הברזל לידיה, ובתוך החלק החלול נחה ערמת שטרות.

"כאן אני מחביא את הכסף המזומן שאני צריך מדי חודש, כמה אלפי דולרים", הסביר המוכר. "אתה היחיד שאני מראה לך את זה, וזה רק בגלל שריגשת אותי כשהגנת על הסחורה שלי" ... אמר בהתרגשות.

**וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים אֶל בְּלָעַם לֹא תֵלַךְ עִמָּהֶם...  
וַיִּבֶא אֱלֹקִים אֶל בְּלָעַם לֵילָה וַיֹּאמֶר לוֹ אִם  
לִקְרֹא לְךָ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוֹם לְךָ אִתָּם" (כב, יב-כ)**

נוראות מצינו בדברי הרה"ק ה'בת עין' (רבי אברהם דב מאברישט ז"ע) שהקשה היאך שייך שינוי רצון אצל הקב"ה, שמתחילה אמר לו 'לא תלך עמהם' ולבסוף כששלח שרים רבים ונכבדים מאלה אמר 'קום לך אתם'. אלא ביאורו, שהיה ברצון הקב"ה שבלעם יברך את בני ישראל, ומאידך, הרי אי אפשר שרשע זה המשוקע כל כך בסיטרא אחרא יברך את בני ישראל, רק לאחר שנחל בלעם בזיונות ובושות נוראות - שעמדה האתון מלכת, והכה אותה, והיא השיבה לו מנה אחת אפיים - כמבואר בארוכה בגמרא (סנהדרין קה:) שכל מה שאמר בלעם לסובבים אותו הכחישתו האתון ועשאתו ללעג ולקלס ובכוחה של בושה נוראה כזו לזכך כל כך את האדם - אפילו רשע כבלעם, לא נתן לו הקב"ה רשות לילך בתחילה עד שבאו אליו שרים רבים ונכבדים להרבות ולהגדיל הבושה, ובזה לכל הפחות יזדכך כפי הנדרש לו למען יוכל לברך את ישראל ויהא קיום לברכותיו.

סיפר הגאון ר' מרדכי אלימלך ואזנר שליט"א כי ביזהו מאן דהו בבושות נוראות והגדיל לעשות שזה היה בסמוך לאביו הגדול בעל השבט הלוי זצ"ל. אמר לו אביו, אמרו חז"ל במדרש (ויק"ר טו, ז) כיון ששמעו ישראל פרשת נגעים נתייראו, א"ל משה, אל תתייראו, אלו לאומות העולם אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח שנאמר (תהלים לב, ז): "רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו". וקשה להולמו, וכי הנגעים נאמרו לאומות העולם, ועוד, מהו אומרו 'אתם לאכול ולשתות ולשמוח', וביאר השבט הלוי, כי הנכרי אשר צריך לעבור זיכוך אין לו ברירה אחרת רק לעשותו מנוגע, אבל בני ישראל יש בידם כח הבושה ואז שפיר יש בידם 'לאכול ולשתות ולשמוח' כי הגיעו לידי הזיכוך בנקל ע"י הבזיון.

מסופר על איש יהודי שהגיע לרב וסיפר בבכי שה'ג' שעל מרפסת ביתו נפל ברוח סערה לתוככי חצר שכנו מלמטה, והלה הוזק בממונו והוא דורש ממנו ממון רב בעד תשלום ההיזק - רבנו מה אעשה? הוא מפריז יתר על המידה בסכום, וכל זה על סמך שאשלם לו עד הפרטה האחרונה מאחר שבניתי גג זה ללא כל אישור מהרשויות והנני מפחד שלא ימסרני למלכות, וברוב כעסו פלט קללה מלשונו - אתן לו את המעות והוא ישתמש בהם ל'רפואת הרופא'. אמר לו הרב, הנהגתך דומה לבלק ובלעם - יש להם סכסוך ופחד מבני ישראל מיד הם קוראים לבלעם שיבוא ויקלל את בני ישראל, שוטים שכמותכם, באותו כח שבפיך בקש ברכה לעצמך ותזכה לכל הטוב.

וכה היה אומר הגה"ק ה'חפץ חיים' ז"ע, כי זהו ההבדל שבין יהודי לנכרי, כי הנכרי מחפש לקלל את רעהו ואילו היהודי ימהר אל רבו לקבל 'ברכתו', ואינו מחשב מה יהא עם רעהו המציק ומייסרו, אף אתה, אמר לו הרב, אם אתה מאמין שיש כח באמרי פיך - ברך את עצמך במקום לקלל את רעך.

ובכלל המידות היא ה'זתרנות' בין איש לרעהו - בפרט במקום שהדבר עולה לו בקושי, ואדרבה ככל שיגדל הקושי יגדל שכרו בעולם הזה גם כן.

איש יהודי דר בעיה"ק צפת ת"ו ושמו רבי משה שליפשיין שליט"א, מנין ימיו ושנותיו כבר עומדים בליעה"ר על 100, והוא הולך על שתיים ולא מסתייע במקל, ונוהג ברכבו, אשר גם הוא מנה לאחרונה 'יום הולדת 40' - יוצא ונכנס כבחור

צעיר בשנים, וזה המעשה שהוא תולה בו את אריכות ימיו: בימי נעוריו היה מגורי משפחתו בעיר לאנצהוט. בהתקרב יום ה'בר מצוה' שלו החל להכין את עצמו ובמשך שעות רבות חזר בע"פ את ה'הפטרה' עם 'טעמי המקרא' למען יכיר כראוי בבואו לעלות לתורה. בשבת קודש הסמוכה ליום הבר מצוה שלו, והנה כמעט כבר הגיעו לאותה שבת מיוחלת, לפתע 'צמח' איזה 'חתן' העומד להינשא בשעה טובה ומוצלחת וביקש את 'המפטיר' לעצמו, רב העיר הרב שפירא זצ"ל פסק שאין כל חיוב לכבד את החתן הלז על חשבון מיודענו ר' משה, כי הוא ואביו 'קבועים' בעיר ומתפללים בקביעות באותו ביהמ"ד ומה עוד שהוא הכין את ההפטרה. אך ר' משה התגבר על רגשותיו והחליט לוותר לו על ה'עליה'... אכן בזכות זכה ר' משה והוא כבר מתקרב לגמור פעם שמינית 'י"ג שנה' במנין ימי חייו, ובוודאי שהיום אינו מתחרט אלא הוא שמח ונהנה בכל רגע מימי חייו על הוויתור שקרע את עצמו באותה שעה.

הנה מדרך העולם לברך מיד בבקרו של יום ברכת שהכל נהיה בדברו על קפה ורמז יש בדבר, כי משקה זה נעשה ממים רותחים וחלב קר, מסוכר מתוק וקפה שהוא מר בטבעו שחור ולבן, להורות לאדם מיד בתחילת יומו - איזה מקרה שיארע לך בחמימי או בקרירי, מתוק או מר, 'שהכל נהיה בדברו' - בדבר ה'.

ואמר הגה"ק רבי חיים ויטאל ז"ע (שערי קדושה א ו) 'ואם עיני שכל לך, היה לך לחפש מי שיצערך כי חיים אתה מבקש לך'. בליל שישי סיפר לי אחד מבאי החבורה מעשה נורא שאירע במשפחתו ביום שלישי פרשת חוקת (שנת תשל"ז), כי גיסו הבחור נפל נפילה 'שיש בה כדי להזיק' ולא היה מסוגל להזיז את רגלו אפילו כל שהוא, מיד הבהילוהו לבית מרפא בירושלים, שם נעשו לו 'צילומים' ונמצא בהם כי שני שברים יש לו ב'קרסולו' וחייבים בדחיפות לנתחו פעמיים, גם 'הבטיחו' הרופאים שבכל אופן אין לו סיכויים לדרוך עם רגליו על הארץ עד לאחר עשרה ימים... לצורך הניתוח הועבר הנער לביה"ח 'שערי צדק' ומשם ל'הדסה'. הנער סבל ייסורים קשים שהגיעו עד לדרגת ייסורים 10 (שלא נדע, אבל דרגה זו גבוהה מאד) ולא הועילו משככי כאבים למיניהם, מה גם שבאופן קשה לבצע הרדמה בעת הניתוח, אלא שבבואם לטפל בו גילו שה'צילומים' נשארו בבית הרופא ברח' הטורים, מיד נשלח שליח אחד - מבני משפחתו למהר להביא את הצילומים בדחיפות... הגיע למרפאה, וגילה כי באותה קומה שוהה אשה מבנות ישראל אשר לא ניתן לה בינה יתירה ולא מועטת, והיתה צועקת ומבזה את כל הנקרה בדרכה, ומחמת מעשה שהיה שם הרימה קול זעקה אדירה על 'שליח' זה של המשפחה, ולא נסתפקה עד שכל אותו הבניין (בן שש קומות) שמע את חירופיה וגידופיה כלפי השליח, עד שהתערבו אנשי הבטחון, ויחד עם הצוות הרפואי נתנו לה משהו להרגעה ולבסוף נרגעה... השליח כשהוא נתון בסערת רגשות נשא את עיניו השמימה וביקש רחמים על קרובו השוכב תחת יסורים קשים ומרים בבית החולים - בזכות שתיתקו על אלו הבזיונות... וכאן אירע נס ופלא, השליח אכן חזר לביה"ח עם הצילומים אבל אלו לא באו לכלל שימוש, כי בבואם לערוך את הניתוח ראו שהעצמות הושבו וחזרו למקומם כלא היה, ובתוך שני ימים - יום ה' בשבוע כבר הילך הנער על רגליו כאחד האדם.

**מכאן נלמד שכל השומע בזיונות זאת תרופה לנשמתו והרי כבר אמרו חז"ל: "תולה ארץ על בלימה", דהיינו זה הבולם פיו בשעת ויכוח או מריבה הוא מעמיד את הארץ.**

[עפ"י באר הפרשה]

**"מה טבו אהליך יעקב" - מידות טובות**

בפרשיות שלח - קורח - בלק, ניתן משל לדברי חז"ל באבות "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם". בפרשת "שלח" מצינו במרגלים שנפילתם הייתה בגלל "כבוד" (עפי"י הזהרה), שידעו שכשיכנסו לארץ ישראל לא יהיו נשיאים. בפרשת קורח למדנו "הקנאה" מפילה האדם לשאול - "נתקנא" קרח על נשיאותו של אליצפן. ובפרשת "בלק" יש את ג' המידות כמו שאמרו באבות: עין רעה, נפש רחבה ורוח גבוהה - מתלמידיו של בלעם הרשע. ללמדנו כמה חשובות "המידות" אצל אדם, אפילו אנשים גדולים, כשלא השלימו מידותיהם ירדו לשאול תחתית.

**"מה טבו אהליך יעקב משפנתיה ישראל"**

**השראת השכינה בישראל**

"אהליך יעקב" - אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות. "משפנתיה ישראל" - הקב"ה משרה שכינתו על ישראל (סנהדרין קה:). כינוי 'משפנתיה' להקב"ה שהם ממש משכנו - שעליהם הוא שוכן, שהאבות הם המרכבה (מהרש"א). וכל אחד מישראל לפי גודל מעשיו יוכל לזכות לפי ערכו להשראת שכינתו עליו, וצריך האדם שיטהר ויקדש עצמו שיהיה ראוי לזה, וכתבי (שמות, תרומה כה, ח): "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא "בתוכם", להורות כי השראת השכינה - באדם היא.

**בברכת התורה  
רזן בריתה**

**"לאדם מערכי לב ומה מענה לשון"** (משלי טז, א)



**לעילוי נשמת** מו"ר אבי יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוזה: סמי בן שמחה: גורגי בן שמחה אברהם בן חנה: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה סלמן בן חבו דוד: יעקב בן סאלם: חיים בן אסתר אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רוני בן עזיה אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: סמי בן חנה משה אהרן בן מאיר יצחק: חנינה בת כמיסה: מאיר בן שמחה: יוסף בן סולטנה מינה בת מרדכי: שמואל: יפה נדרה בת נעימה: ג'וליה חיה בת גריסה מרים בת עזיה: נוראני בת מרים ורבי: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה **שמחה בת סרח** - י"ד תמוז: חיה בת יוסף: רחל בת חנה **הצלחה:** אריה (לאון) בן מלכה **זיווג הגון** - זהבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר (Jimmy Shmuel ben esther) רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה

**"מה טבו אהליך יעקב משפנתיה ישראל"**

**(כד, ה) - לעבוד על המידות**

סיפר הרב מאיר לוריא ז"ל - מנכ"ל חינוך העצמאי, מעשה על מן רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל: באחד המקרים בא אלי יהודי עם אשתו ומבקש שאסדר לאשתו העברה לבית ספר קרוב יותר. "קשה לה", אמר, "היא צריכה לצאת כל בוקר בשעה 7.30 כדי להגיע לעבודה בזמן, וזה קשה". והוא תיאר באוזני את סדר יומו; הוא עצמו, אמר, לא יכול לטפל בענייני הבית כי הוא יושב ולומד כל היום, ואשתו, כך הסביר לי, חייבת כל בוקר לקום מוקדם, עליה להספיק להכין סנדוויצ'ים לילדים וגם לבעלה, ולא תמיד היא מספיקה להכין, בבוקר היא צריכה להספיק לשלוח את הילדים לגן ולבית הספר, וכשהוא בא בצהרים צריכה ארוחת הצהרים שלו להיות מוכנה, ולפעמים היא חוזרת מאוחר והאוכל לא מוכן. לאחר מכן הוא צריך לנוח לפני שהוא חוזר ללמוד, אחר הצהריים היא צריכה לבשל כדי שתהיה ארוחת צהרים מוכנה. ועליה אף לערוך קניות במכולת, וכמובן שכשהוא בא בערב חייבת ארוחת הערב להיות מוכנה כי הוא יוצא מיד ללמוד, ובערב היא צריכה להכין את השיעורים לבית הספר ולהשכיב את הילדים, בקיצור יום עבודה מפרך. קשה לה לעמוד בו, ולכן מבקש העברה למקום עבודה קרוב יותר, שזה יכול לסייע לה.

שאלתי אותו: מתי אתה קם והולך לתפילה? אתה לא יכול על הדרך לקחת את הילדים לגן ולבית הספר? וכשאתה חוזר מבית הכנסת, אתה לא יכול להיכנס למכולת ולקנות את מה שצריך לבית? מה יקרה אם תקום מוקדם יותר ותכין את הסנדוויצ'ים לילדים וגם לאשתך? ומה יקרה אם בערב תעזור לה קצת, ותוריד מדי פעם את פח הזבל או אפילו תשטוף את הרצפה לעתים? מה, אתה תייר בבית שלך? ...

האיש התנפל עליי בזעם, והוכיח אותי על פני שאני שונא תורה. אשתו, בכל אופן, לא קיבלה העברה. באחד הימים הזדמנתי לבית ראש הישיבה הרב שך זצ"ל, הוא ישב מול הדלת וברגע שראה אותי קם ורץ לקראתי, תפס אותי בשתי ידיי ואמר בהתרגשות: טוב מאוד, טוב מאוד, מאוד, ברוכים תהיו! לא הבנתי לפשר התלהבות זו, שאלתי: מה קרה? ואז סיפר לי: "היה אצלי מישהו וסיפר לי את תוכן השיחה שלכם אתו, טוב מאוד ענית לה".

נדהמתי, כי זכרתי שדיברתי אתו קשות והטחתי בו מילים חריפות, שאלתי בזהירות: האם סיפר את כל מה שאמרתי לו? הרב שך השיב: "לפי רוח הדברים אני חושב שכן", ואז לפתע שאל אותי בחיכוך האבאי המפורסם: "מאיפה אתה יודע את כל הדברים הללו שצריך כך לעזור בבית? האם אתה עצמך 'נאה מקיים' או רק 'נאה דורש'?" ענית לו: "אינני יודע אם אני 'נאה מקיים', בכל אופן אני משתדל. הצורה בה האיש התעלם ביודעין מהחובה הזאת, הרגיזה אותי מאוד, ע"כ ענית לו כפי שענית".

סיפרתי לראש הישיבה על "בית הספר" שבו התחנכתי לכך, הלא הוא סבי הגדול רבי מתתיהו לוריא, שלא פסק מתלמודו, ובכל זאת לא תשוער העזרה שהושיט לסבתי בבית. "כך צריך להיות!" ענה ראש הישיבה "וכי אני לא עזרתי לאשתי ככל יכולתי?! שאלתי: "מה ענה ראש הישיבה לאיש?" "ענית לו: אם תתנהג כפי שאמר ר' מאיר, אבקש שבשנה הבאה יסדר העברה לאשתך, אבל אם תמשיך להתנהג כהיום, אבקש שיפטר אותה, והיא תשב בבית למען תחיה כאדם נורמלי. אישה זה לא עבד ולא שפחה, ודע לך שאדאג שידווחו לי אם שינית מדרכך הנוכחית" ...

[יערב נא שיחי]

**לרפואת:**  
הרב מאיר נסים בן כמסנה שלי"א  
יהודה בן אסתר: יעקב ישראל בן גלית  
אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולטי בת חנה  
דוד בן שמחה: מנחם בן עליזה: איתן חיים בן שלומית  
פאולה בת דינה: זהבה בת הודיה: לילך בת מרגלית  
מרים קרן בת רבקה: אילה בת ציפורה  
שרה בת רבקה: שרה תהילה בת חנה  
אברהם בן אנט: פיבי בת חביבה בן חמו  
נורית בת רחל: רחל בת נארה: גלית בת רות

**לזרע של קימא:**  
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים  
נפתלי שלמה בן לאה  
שושנה רייזל בת מינה  
מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה  
שמחה צביה בת רחל: חן בת דלילה (בן צבי)  
יובל בן שלומית: אושר בת אורנה  
הודיה בת ציפורה: רחל בת חיה  
יעל ברכה בת אביגיל: עדי בת מזל

**להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752**

או במייל: [Ronbarina@gmail.com](mailto:Ronbarina@gmail.com)  
**כתובת: הקוצר 2 רמת השרון מ. 4741102**

**מצוה לתרום מכספי מעשר לזיווגי הרבים**  
ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון